

O B Ě Ž N Í K č. 93

"Kdo z nás žije?"

Noviny československého exilu "České slovo" č. 3 z března 1983 přináší dvě zásadní statě k 35. výročí února 1948.

V první "Poslanec Národního shromáždění ve škarpě" bývalý poslanec a předseda zahraničního výboru Národního shromáždění Ivo DUCHÁČEK vzpomíná na svůj útěk z Československa a vyvozuje historické poučení.

Mimo jiné uvádí: "V Československu tehdy prohrála demokracie, naplno se únorovým pučem dostali k moci Gottwald, Slánský, Nosek, Kopecký, Reicin, Zápotocký, Loebel, Čepička, Geminder. Taký dorost jako Pelikán, Mlynář, Pavel Kohout. Po jejich vítězství mě už nešlo o politiku, nýbrž o krk. Prchal jsem. Přes Plzeň na západ - kam jinam".

I. DUCHÁČEK pokračuje: "V pohraničním pásmu....hlídkovali pohraničníci. Ti prostě nemohli být všude. Jen v jedné chvíli jsme z dálky zaslechli kroky. Byly to čtyři páry vojenských bot pohraniční hlídky. Svezli jsme se tiše ze silnice hluboko do škarpy... Od Klatov až daleko za hranice mě dodnes zůstala řada otázek. Stále se vracejí. Jedna zní takto: Kdyby mě byli tehdy komunisti v té škarpě našli a přivezli nazpátek do Prahy, kdo by byl tehdy jen zatleskal a kdo přiložil polínko z těch dnešních mých spoluemigrantů tehdejších komunistů, kterým to trvalo až do roku 1968, než nutnost a oprávněnost mé i jiných škarp pochopili? Jak upřímný nebo dobrovolně povinný by býval tehdy potlesk Evžena Loebela a Eduarda Goldstueckera, které jsem znal z Londýna a jaký by byl potlesk Zdeňka Mlynáře a Jiřího Pelikána a Pavla Kohouta, které jsem neznal? Až by mě byli odnámalí poslaneckou imunitu za účelem trestního stíhání, jak nadšeně a zaníceně by byli v Národním shromáždění hlasovali a tleskali.."

Ivo DUCHÁČEK, jako člověk povoláný, zasahuje touto statí do sporu probíhajícího v exilu.

Druhý článek "Českého slova" napsal Jiří LEDERER. Jeho symbolický název je "Jeho i náš osud". Píše v něm o pamětech demokratického politika Prokopa Drtiny "Československo můj osud", které v nedávné době vydalo české nakladatelství 68 Publishers v Kanadě.

Lederer označuje toto vydání právem za nakladatelský čin.

V Ledererově článku není jistě náhodně zdůrazněno: "Drtina se vracel k únoru 1948, k této historické porážce demokracie v Československu, k porážce, která na desetiletí určila osudy našeho národa. Až do dneška. Vracel se, aby si upřesňoval svůj vztah k tehdejšímu postupu prezidenta Beneše a ministra Masaryka. To přece byli tehdy hlavní nebo nejznámější představitelé demokracie, proti níž komunisté zahájili rozhodující ofenzivu. Drtinovo líčení není zbaveno jistého tragického pocitu. Pocitu, který vyprávění dodává hlubší rozměr".

Tak paměti Prokopa Drtiny chápe - pomíneme-li lacinou popularitu, kterou si jejich prostřednictvím dělá - Jiří Lederer.

Lederer přehlíží Drtinovo memento vůči komunistům. V tom je totiž cena těchto pamětí mimořádná.

To však chceme zřejmě po Ledererovi nemožné. Lederer, věrný stoupenec Fierlingera a bývalý komunista, by spíše mohl psát "Jak jsme dělali únor".

FORUM
LEVERKUS

Kulturelles
und geselliges
Zentrum

TAG

509